

ماجرای کارکنانی که پس از دو دهه کار همچنان در گیر قراردادهای چند ماهه‌اند

اردوگاه کار اجباری در شرکت‌های پیمانکاری

شرکت‌های پیمانکاری جز حق حضور آورده‌ای ندارند با این حال و بر اساس اعلام منابع رسمی، لایحه امنیت شغلی همچنان به مجلس ارسال نشده‌است. در سالی که به سرمایه‌گذاری در تولید نام گرفته سؤال این است که شرکت‌های پیمانکاری چه سرمایه‌گذاری و آورده‌ای جز واسطه‌گری و استثمار نیروی انسانی دارند که برای حذف آنها تعلل می‌شود.

■ ■ ■

قراردادهای کوتاه‌مدت و شرکت‌های پیمانکاری به ویروسی در نظام اداری کشور تبدیل شده‌است. طی سال‌های گذشته اگر چه بارها و بارها سخن از اصلاح این وضعیت به میان آمده اما در نهایت تمام برآیند این زمزمه‌ها دست به دست شدن لایحه امنیت شغلی بوده که هم اکنون در دست دولت است. طرح حذف شرکت‌های پیمانکاری، تأمین نیروی انسانی و ساماندهی کارکنان دولت ماه‌هاست که به تصویب رسیده اما بنا به اعلام برخی نمایندگان به مجلس ارسال نشده‌است.

اما واگر ابلاغ لایحه ساماندهی کارکنان

شرکت‌ها به راحتی هر فردی را که با آنها همراه نباشد با یک امضا حذف می‌کنند. سید روح‌الله موسوی بیدلی، عضو کمیسیون امور داخلی و شوراها ی مجلس در این خصوص با بیان اینکه به نظر می‌رسد اراده‌ای برای اجرایی شدن آن از سوی دولت وجود ندارد، گفت: از مسئولان می‌خواهیم به بهانه بسته شدن قراردادها اجرای آن را به سال آینده موکول نکنند و هر چه سریع‌تر زمان‌بندی دقیق برای اجرای قانون ارائه شود.

وی با بیان اینکه با اجرایی شدن این طرح منافع چه کسانی به خطر می‌افتد که اجازه عملیاتی شدن آن را نمی‌دهند، افزود: چرا باید بخشی از حقوق کارگران و کارکنان که در این وضعیت سخت اقتصادی پایین بودن دستمزدها را تحمل می‌کنند و چرخ تولید را به حرکت در می‌آورند، به جیب واسطه‌ها برود؟ چرا باید بستری فراهم باشد که حقوق قشر زحمتکش جامعه روزها و ماه‌ها با تأخیر پرداخت شود تا صاحبان شرکت‌های واسطه از سودهای کلان بانکی بهره‌مند شوند؟

وی ادامه داد: نوع برخورد این شرکت‌ها شأن و منزلت کارگران و کارکنان را پایین آورده‌است. کارگری که با افتخار نان حلال برای خانواده‌اش فراهم می‌کند و باید دستش را بوسید، گاهی مجبور می‌شود به خاطر حفظ اندک درآمدش در مقابل زیاده‌خواهی‌ها و برخورد‌های نادرست شرکت‌ها سکوت کند. نیروی کار از امنیت شغلی بر خوردار نیست، زیرا این شرکت‌ها به راحتی هر فردی را که با آنها همراه نباشد با یک امضا حذف می‌کنند و در مقابل پیشنهادی پاسخگو نیستند. قراردادهای استثماری شرکت‌ها راه هر گونه اعتراض را بر کارکنان بسته‌است.

کاهش بهره‌وری نیروی کار با قراردادهای کوتاه‌مدت

قراردادهای کوتاه‌مدت و موقت به یکی از چالش‌های جدی برای کارگران و کارمندان غیررسمی دولت تبدیل شده‌است. این نوع قراردادها که اغلب به صورت سه‌ماهه یا شش‌ماهه منعقد می‌شوند، امنیت شغلی آنها را به شدت تحت تأثیر

قرار داده و فشار روانی زیادی را بر آنان تحمیل کرده‌است. آنها همواره نگران آینده شغلی خود هستند. این نگرانی زمانی افزایش می‌یابد که بدانند کارفرما به راحتی می‌تواند قرارداد را تمدید نکند یا شرایط آن را تغییر دهد. در نتیجه، کارگران با ترس از دست دادن شغل خود، اغلب از پیگیری حقوق قانونی خود، از جمله حق بیمه، مرخصی و سایر مزایا، صرف‌نظر می‌کنند.

اولیا علی بیگی، رئیس هیئت مدیره کانون عالی شوراها ی اسلامی که مهم‌ترین دغدغه جامعه کارگری را امنیت شغلی در محیط کار دانست و گفت: واقعیت این است که امروز شرایط قراردادهای برای کارگران آزاردهنده شده‌است. متأسفانه بسیاری از کارگران با بیش از ۱۰ سال و حتی بالای ۲۰ سال سابقه در یک مجموعه مشغول کارند ولی همچنان با قراردادهای یکماهه و سه‌ماهه و بعضاً شش‌ماهه کار می‌کنند. طبعاً این نوع قراردادها نمی‌تواند به نیروی کار انگیزه بدهد، بنابراین اگر به دنبال ارتقای بهره‌وری در محیط کار هستیم، باید به کارگر انگیزه کار داده شود. اگر کارفرما دنبال محصول با کیفیت است باید کارگر را در محیط کار وابسته و دلبسته کار کند.

وی ادامه داد: ناسامانی‌هایی که در قراردادهای کار وجود دارد، باعث بی‌انگیزگی نیروی کار شده و شاهد هستیم که کارگران به دلیل فقدان امنیت شغلی و نگرانی از بابت قراردادهای کوتاه‌مدت دیگر به کار در کارخانه تمایل نشان نمی‌دهند، زیرا کارگر نمی‌تواند برای حتی یک سال خود برنامه‌ریزی روزمره داشته باشد. علی بیگی تأکید کرد: کارگری که ۲۰ سال در یک مجموعه مشغول کار است و آخرین قرارداد کار او سه ماهه‌است، اگر کارفرما به هر دلیل او را اخراج کند و قراردادش تمدید نشود نمی‌تواند به هیچ مرجعی مراجعه و حق و حقوق خود را مطالبه کند، زیرا شکایتش تحویل گرفته نمی‌شود. محاکم قضایی وقتی قرارداد تمام شده باشد دیگر به شکایت کارگر رسیدگی نمی‌کنند، بنابراین باید شرایطی ایجاد شود که مراجع حل اختلاف صلاحیت رسیدگی به اخراج کارگران را داشته باشند.

امروز امنیت شغلی نه تنها کرامت نیروی کار را مخدوش کرده بلکه آزادی‌گی را از تشکلهای کارگری سلب کرده‌است. اگر امنیت شغلی به درستی تأمین شود می‌توان بحث معیشت و دستمزد کارگران را در چارچوب قوانین و مقررات پیگیری کرد.

رئیس هیئت مدیره کانون عالی شوراها ی اسلامی کار با اشاره به نامگذاری شعار سال تصریح کرد: تأکید مقام معظم رهبری این بود که وظیفه دولت و کارفرمایان این است که امنیت شغلی کارگران را تأمین کنند و رسانه‌ها هم مسئولیت دارند. جامعه کارگری از شعار خسته شده‌است و انتظار دارد مسئولان به کرامت و امنیت شغلی او توجه بیشتری داشته باشند.

استثمار نیروی کار با شرکت‌های پیمانکاری

حذف شرکت‌های پیمانکاری که جز استثمار نیروی کار سود و نتیجه دیگری ندارند یکی از خواسته‌های بحق کارگران و کارمندان است و به رغم اینکه با ساعات کار بیشتر به کار گرفته می‌شوند اما از حقوق حداقلی هم محرومند، در نتیجه با حذف شرکت‌های پیمانکاری، جلوی ظلم و اجحاف به نیروهای شرکتی گرفته می‌شود.

پشت صحنه قهر سرمایه‌گذاران ساختمانی

«جوان» از اثرات ترکش بی‌برقی و افزایش قیمت مصالح بر صنعت ساختمان سازی گزارش می‌دهد

خرید طلا به جای ساختمان سازی!

کارشناسان بر این باورند که عامل مهم قهر سرمایه‌گذاران ساختمانی به سرگردانی نقدینگی به دلیل تورم بازمی‌گردد. با توجه به اهمیت حفظ ارزش پول برای مردم، سرمایه‌ها به سمت بازارهایی حرکت می‌کنند که ارزشش نسبت به تورم پیشی گرفته باشد. در نتیجه سرمایه‌ها به جای به کارگیری در بخش تولید و صنایع مولد همچون ساختمان در خرید سکه، طلا و ارز هزینه می‌شود. این در حالی است که جذب سرمایه‌گذار در بازارهای مولد همچون ساختمان و توسعه شهری، تنها با ایجاد ثبات و عدم تغییر مکرر قوانین امکانپذیر است.

اما عامل دوم این مسئله به کاهش تقاضای ناشی از ضعف قدرت خرید متقاضیان بازمی‌گردد. قیمت مسکن در چند سال گذشته جهش‌های غیرمنطقی داشته تا جایی که هم اکنون دست متقاضیان مصرفی تقریباً از این بازار برای همیشه کوتاه شده‌است. دلایل این عبارت برای همیشه این است که نه وام خرید مسکن جوابگوست و نه تورم مهلتی برای پس انداز خرید خانه می‌دهد. بنابراین در این شرایط شاهد کاهش تقاضای شدید خرید آپارتمان‌های نوساز هستیم. به ویژه اینکه اگر توانی برای خرید نیز باشد مصرف‌کنندگان بیشتر قدرت خرید خانه‌های چند سال ساخت را دارند. بنابراین می‌توان عامل دوم رکود ساخت و ساز و کاهش تقاضای سرمایه‌گذاری در بخش مسکن را به کاهش تقاضای خرید نسبت داد.

اما عامل سوم و مهم دیگر به تورم ساخت و ساز مسکن بازمی‌گردد؛ موضوعی که در گزارش جدید مرکز آمار به درستی تصویر رسمی آن به نمایش درآمد. طبق گزارش این مرکز قیمت مصالح ساختمانی در سال ۱۴۰۳، ۳۰ درصد افزایش داشته‌است. این در حالی است که برخی گزارش‌ها افزایش قیمت سال گذشته مسکن را ۱۷ درصد نشان

داده‌اند. بنابراین با این شکاف هزینه‌های تمام شده و قیمت نهایی مسکن می‌توان به خوبی دلیل قهر سرمایه‌گذاران مسکن را مشاهده کرد.

ترکش بی‌برقی بر صنعت ساختمان سازی

اما نکته جالب توجه از دلیل افزایش قیمت مصالح ساختمانی به همان موضوع پر حاشیه این روزها بازمی‌گردد؛ ناترازی انرژی که به بلایی برای تولیدکنندگان تبدیل شده و اگر تدابیری برای آن اندیشیده نشود مشکلات بیشتری پیش روی اقتصاد قرار می‌دهد. به همین دلیل است که وزارت نیرو در سال جاری تأکید دارد برای کاهش فشار ناشی از قطعی برق تنها کارخانجات تولیدی را مدنظر قرار ندهد و فشار قطعی برق را نیز متوجه بخش خانگی کند. بر این اساس کارشناسان دلیل مهم تورم ساخت و ساز در سال گذشته را مصائب و ترکش‌های ناشی از بی‌برقی بر صنعت ساختمان سازی می‌دانند. گزارش‌ها نیز مؤید همین مسئله است. طبق گزارش مرکز آمار ایران

قیمت مصالح ساختمانی در سال ۱۴۰۳، ۳۰ درصد افزایش داشته‌است. این در حالی است که برخی گزارش‌ها افزایش قیمت سال گذشته مسکن را ۱۷ درصد نشان داده‌اند

بررسی الزامات تحقق رشد ۸ درصدی اقتصاد

موتور توسعه با سرمایه‌گذاری روشن می‌شود

مجموع تصمیمات اتخاذ شده رشد اقتصادی را در شرایط برزخ نگه داشته‌است. سیاستگذار دو مسیر پیش‌رو دارد؛ تداوم چرخه فرسایش سرمایه یا اصلاح و تمهیدات بنیادی

اقتصاد از سوی سرمایه‌گذاران بستگی دارد. وی عنوان کرد: تنش‌های بین‌المللی خواسته یا ناخواسته در تصمیم‌گیری‌ها اثرگذار است. حاکمیت باید به نحوی در راستای جذب سرمایه‌گذاران تلاش کند. این تحلیلگر مسائل اقتصادی بیان کرد: سرمایه‌گذاری خارجی کاملاً تحت تأثیر مذاکرات و مناسبات بین‌المللی ماست و در سرمایه‌گذاری داخلی نیز دولتسردان و وزارتخانه‌های مرتبط باید برای تحقق آن تلاش کنند و مجموعه عوامل اثرگذار در این سرمایه‌گذاری باید مورد توجه قرار گیرد.

سیدعلی خاطر نشان کرد: جذب اعتماد مردم درباره کاهش انتظارات تورمی هم در بهبود شرایط اقتصادی اثرگذار است و عمدتاً سرمایه‌گذاران معتقدند باید شرایطی فراهم باشد که سرمایه‌گذاری آنها سودپذیر باشد.

وی افزود: حاکمیت باید به آنهایی که در گذشته سرمایه‌گذاری کردند نیز توجه بیشتری داشته باشد تا بهتر تأمین مالی شوند. این تحلیلگر اقتصادای گفت: در تحقق سرمایه‌گذاری، فاکتورهای بسیاری مانند تأمین مالی از سوی سیستم بانکی، رشد بورس، اعتمادسازی و موارد دیگر وجود دارد. کاهش نرخ طلا و ارز کمک می‌کند سرمایه‌گذاران جهت اقدام به سرمایه‌گذاری بیشتر ترغیب شوند.

اقتصاد در غیاب سرمایه، بی‌جان است و اقتصاد ایران سال‌هاست با همین کم جانی دست‌وپنجه نرم می‌کند. سرمایه‌گذاری، ستون رشد بلندمدت است. سرمایه به موتور محرک تولید، اشتغال، بهرورری و رفاه است و مهم‌ترین مؤلفه آن ثبات و اتخاذ تصمیمات عقلانه است.

صرف و بیان مکرر مشکلات، مسئله‌ای را حل نمی‌کند. برای همین باید راه‌حل اجرایی پیدا و عملیاتی کنیم.

اما واگر تزریق سالانه ۱۰۰میلیارد دلار به اقتصاد ایران

برای برون رفت از وضعیت رکودی و احیای موتور رشد اقتصادی، نخستین و مهم‌ترین گام احیای سرمایه‌گذاری است. برخی فعالان اقتصادی از ضرورت تزریق سالانه ۱۰۰ میلیارد دلار به اقتصاد ایران صحبت کرده‌اند.

سید کمال سیدعلی، تحلیلگر مسائل اقتصادی در این باره به مهر گفت: اینکه سرمایه‌گذار تصمیم به فعالیت اقتصادی می‌گیرد به عوامل متعددی مانند فضا و شرایط داخلی کشور، وضعیت و فضای کسب و کار، امنیت سرمایه‌گذاری و ثبات در پیش‌بینی

خود را اداره کنند. رئیس اتاق بازرگانی ایران افزود: یکی دیگر از مشکلات واحدهای تولیدی در حوزه تأمین اجتماعی است.

رئیس اتاق بازرگانی ایران در کنار نقش کم پیشی روی بخش خصوصی اشاره کرد و گفت: لازم است اتاق فکری با حضور مسئولان و کسانی که در دوره‌های قبل مسئولیت داشته‌اند، تشکیل و برای حل این مشکلات راه‌حل ارائه شود.

حسن‌زاده ادامه داد: امروز واحدهای تولیدی با مشکلات مالی و بانکی روبه‌رو هستند که بالا بودن نرخ بهره بانکی از عوامل بروز این مشکلات است. افزایش نرخ بهره‌های بانکی شرایط اقتصاد کشور را بسیار دشوار ساخته‌است به طوری که مالکان بنگاه‌ها نمی‌توانند مشکلات خود را حل و واحد